

— А азъ го некамъ! » рече Апша съ тонъ на едно превъсходство, което рѣдко показваше, но на което никой не можаше да противостои.

Ето какъ старийтъ слуга на генерала повѣрва че господарьтъ му е оставилъ двѣтъ пистолы, и презъ сичкыя си животъ бѣ му признателенъ.

Пикильо писа на майка си, объеви ѝ причината поради която са задлъжаваше да остане въ Мадритъ, и същевременно ѝ расказа пътуваньето си въ Валя-долидъ, и приеманьето което му стори герцогъ д'Уседа.

Той съврши писмото си като я призоваваше да трѣгне отъ Пампелуна и да доде въ Мадритъ, дѣто са надѣяше да сполучи, слѣдъ завръщаньето на единственныя си покровитель д'Алвайда, нѣкоя служба достаточна да удовлетворява честно на нуждытъ на майка си, на своитѣ, и на госпожа Урака, баба си.

Извѣстяваше имъ още че е зель въ наймъ за тѣхъ стаи въ една отстранена махала на града, въ гостинницата на *Повата Венда*.

Тѣй като изпълни длѣжноститѣ на благочестивъ сынъ и предаде писмото си на пощата, той се връщаше въ кѣщата на графиня д'Алтамира, и минуваше презъ улицата на светого Доминика, дѣто бѣше тогасъ инквизиціята.

Безброенъ народъ са бѣ тамъ натруналъ. Множеството са натискаше, а мѣмранія глухы и продължителны са чувахъ между присѣтствующытъ.

« Туй е едно злощастіе! ужасъ! думахъ едни.

— Тѣй не трѣба да са относятъ съ истиннытъ католицы, съ добрытъ християны! думахъ другы.

— Трѣба да иматъ повече почитаніе! » обади са една купчина жены.

Пикильо попыта съѣда си, защо е туй множество народъ.

А той са отговори съ найсердитъ тонъ:

« Предположи си, господине кавалере, че подиръ три дни ще са изврши едно ауто-да-фе ⁽¹⁾ въ добрыя

(1) Ауто-да-фе, дѣло на върата, наричатъ въ Испанія пуб-